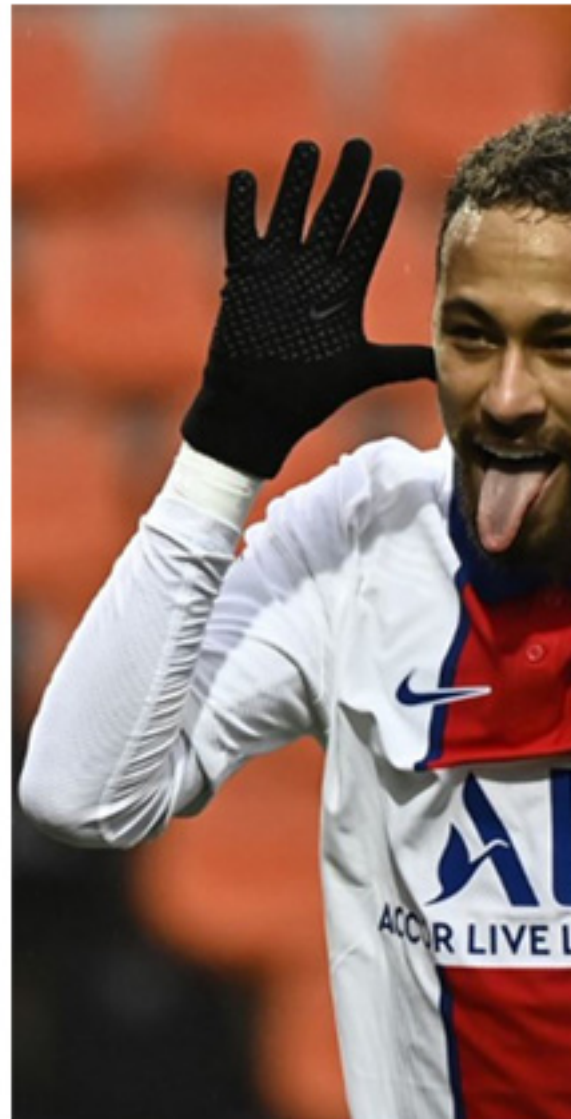

Ο Socrates και ο Neymar έχουν πολλά κοινά σημεία. Βραζιλιάνοι ποδοσφαιριστές, αγωνιζόμενοι στην ίδια, περίπου, θέση, διεθνείς, ταλαντούχοι, και διακεκριμένοι, γεννημένοι και οι δυο Φεβρουάριο. Επιπλέον αγωνίστηκαν και στην Santos, την ομάδα που έκανε γνωστή στον πλανήτη η ποδοσφαιρική φυσιογνωμία του Pele.

Σε μια χώρα που το ποδόσφαιρο αναγνωρίζεται σαν γιατρικό από την σκληρή καθημερινότητα, ανυψώνεται ως θρησκεία και θεμελιώνεται από την επιθυμία εκατομμυρίων νέων να γίνουν τα επόμενα αθλητικά ινδάλματα, η ευρύτερη στάση του πρωταγωνιστή,

βιρτουόζου, πρωταθλητή ποδοσφαιριστή ενέχει ιδιαίτερη σημασία.

Οι 38 Φεβρουάριοι που χωρίζουν την παρουσία των δυο Βραζιλιάνων αστέρων στο παγκόσμιο ποδοσφαιρικό στερέωμα, σηματοδοτούν και την χαώδη διαφορά τους σε αυτή την ευρύτερη στάση. Όταν ο Socrates στα δέκα του χρόνια, είδε τον φιλομαθή και βιβλιοφάγο πατέρα του να καταστρέφει βιβλία από την οικογενειακή βιβλιοθήκη την 31η Μαρτίου του '64, την μέρα που κηρύχτηκε στρατιωτική δικτατορία, δυσκολεύτηκε να ερμηνεύσει την κίνηση. Θα περνούσαν τα χρόνια, και σιγά - σιγά θα αντιλαμβανόταν τι ήταν εκείνο που ανάγκαζε μια πλούσια χώρα να έχει τόσους πολλούς, στα όρια της απελπισίας, φτωχούς. Μοιραία ακολούθησε μια σπάνια, μια αντισυμβατική πορεία.

Διότι μπορεί να ήταν αρχηγός της εθνικής Βραζιλίας σε δυο Μουντιάλ, αλλά ταυτόχρονα πήρε το πτυχίο του στην Ιατρική από το Πανεπιστήμιο του Σάο Πάουλο και την υπηρέτησε μετά το τέλος της ποδοσφαιρικής του καριέρας. Ψηλός λιγνός, ασυνήθιστη σωματοδομή για ποδοσφαιριστή, ανέπτυξε παράλληλα μια θερμή, έντονη πολιτική δράση αντιτασσόμενος σε κάθε είδος αδικίας, ολοκληρωτισμού και πολιτικής ανωμαλίας. Και ήθελε πολύ θάρρος, απέναντι σε εκείνο το καθεστώς. Δεν υπήρξε πρότυπο αθλητή, κάπνιζε, δεν έκρυβε την έλξη του για το αλκοόλ, αλλά πάνω στο χόρτο υπήρξε ιδιοφυΐα, ενώ ταυτόχρονα κέρδιζε συμπαίκτες και αντιπάλους με την συμπεριφορά του.

Όταν ο Socrates εγκατέλειψε τον μάταιο κόσμο μας στα 57 του χρόνια, τον Δεκέμβριο του '11 από σπηπτικό σοκ, ο Neymar ήταν 19 ετών και έπαιζε στην Santos. Ακολούθησαν μυθικές μεταγραφές, και αντίστοιχα ποσά που φόρτωσαν τους τραπεζικούς λογαριασμούς του καθώς η καριέρα του απογειωνόταν στην πλούσια, γηραιά ήπειρο. Έτσι λοιπόν σχεδόν έντεκα χρόνια μετά το θάνατο του Socrates, στάθηκε απέναντι σε ότι πρέσβευε ο συμπατριώτης του. Τάχθηκε δημόσια υπέρ της εκλογής του Μπολσονάριου. Μαζί του και άλλοι Βραζιλιάνοι αστέρες, του παρελθόντος. Όπως ο Κακά, ο Ροναλντίνιο, ο Ριβάλντο, ο Άλβες, ο Τζιοβάνι.

Βρέθηκαν όμως στην πλευρά των χαμένων. Είναι ανεξήγητο πως τήρησαν αυτή την στάση

καθώς, αν εξαιρεθεί ο Κακά, οι υπόλοιποι προήλθαν από φτωχές οικογένειες, οπότε θα ήταν αναμενόμενο να υποστηρίξουν κάτι διαφορετικό. Απομένει να διαπιστώσουμε αν όντως ο Neymar, θα αφιερώσει το πρώτο γκολ που θα πετύχει στο Μουντιάλ του Κατάρ στον Μπολσονάρου, όπως έχει δηλώσει.

Με τέτοιες επιλογές, σαν να λάμπει περισσότερο η εικόνα του Socrates, με την κορδέλα στο μέτωπο να γράφει «χρειάζεται δικαιοσύνη». Γεγονός μελαγχολικό. Γιατί είναι ένα ακόμα στοιχείο που μας αναγκάζει να κοιτάμε το παρελθόν με θαυμασμό και το παρόν με λύπη.